

Mert végtére is megtörtént velem
minden, amiről azt hittem: soha.
Ráébredek, hogy elég volt nekem
minden, amiről azt hittem: kevés.
Előbújnak a bogarak maguktól,
nem muszáj siettetni, nem muszáj
fölemelni a nagy, lapos követ.

Fecske Csaba

Kívánság

egy lagziban találkoztam vele
a terem félreeső zugában ült
tolószékében gubbasztva
vidám hangokkal összefröcskölve
látszott rajta hogy nem kíván részt venni
a mulatságban észrevétlen szeretett volna
maradni hogy senkit se zavarjon
tizennégy éves volt tudta jól
csak pár éve van hátra hazatoljalak
kérdelte az apja a fiú bólintott
de az udvaron meggondolta magát
szép derült nyári éjszaka volt
a nappali hőség már alábbhagyott
a borzongató hajnal még messze
a legalkalmasabb idő csillagok bámulására
ez még azelőtt volt hogy beülhetett Schumacher
kocsijába ugyanis régi vágya volt ez amit a
szülei valahogy elintéztek neki most már akár
meg is halhatok mondta örömtől elfúló hangon
ahogy apja kiemelte a kocsiból
nemsokára ez a kívánsága is teljesült

Elsőáldozási kép

egy falka angyalnak való
ünneplőbe öltözött gyerek
üdvözült mosollyal bámul
a fényképezőgép lencséjébe mielőtt az atya
elkattintja hogy majd ő rúgja az első gólt

a templomkertben mert mindig ő rúgja elvégre hazai pálya
 és az isten a legjobb barátja neki sőt rokona körtefa az egyik kapufa
 de ennek nincs jelentősége a gól az gól a kapufa meg kapufa
 még ha a körtefa is meccs után majd visszaáll körtét teremni
 az atya misézni hittant tartani mi meg szétszéledünk
 ki meghalni ki élni odatartva arcát a sorsnak írja rá
 szigorú kézzel árulkodó történetét melynek feledhetetlen
 epizódját őrzí ez a megsárgult fotó

Szakítás

gyöngyöző testtel lépett ki
 a fürdőkádból makulátlanul
 mintha az anyjából bújt volna elő
 hogy bennem vesszen el
 a fürdővíznek erdőszaga volt
 szuszogva lappadt le a hab
 a bepárasodott tükörben maradt az arca
 ilyen szép talán még sose volt
 tudtam mit akar mondani
 de végül nem mondott semmit
 közben beesteledett
 csillagok égették ki a retinámat
 csorog belém szakadatlan a sötétség
 nehéz vagyok mint egy koporsó
 minden árnyék őt sejteti
 én már szívesen megbocsátanék
 de a megbocsátanivalók szavatossági
 ideje lejárt hát megbocsátatlanok maradnak

Krusovszky Dénes

Életrajzi kísérletek

A CSÖRTETÉS

Az elhagyatott strandon éjszaka
 mit kerestem, hullott levelek,
 fehér és kék hullott csempék,
 nevek, melyekre alig emlékszem,
 hogy mi adta a fényt, nem tudom már,